

мани отъ едно мѣсто на друго и че майсторътъ на този чукъ може да е билъ много по-даровитъ отъ всичкитѣ други, които сж работили тогава подобни чукове. И наистина, рисунката на острието на ножа била запазена много добрѣ и ученитѣ внимателно я разглеждали: навѣрно тогавашниятъ художникъ е искалъ да изобрази на него нѣкое животно, но дали е конь, елень, пещерна мечка или мамонтъ — това никой не можалъ да рѣши.

Слѣдъ като чукътъ билъ изслѣдванъ и разгледанъ отъ всички страни, сложили го на една кадифена възглавничка и заелъ първо мѣсто въ колекцията (сбирката) на графа, дѣто се запазиль прѣзъ десетъ цѣли години.

Но графътъ умрѣлъ бездѣтенъ, а графинята мислила, че графътъ харчи твърдѣ много пари за тѣзи колекции и че по-добрѣ ще бжде съ тѣзи пари да си купи новъ файтонъ. Тя заповѣдала да разпродадатъ цѣлата колекция и часъ по-скоро да очистятъ стаята въ замъка. Отъ цѣлата колекция графинята оставила за себе си само нѣколко камъка украсени съ хубава рѣзба и нѣколко златни медали, пригодни за нейния туалетъ. Понеже червениятъ чукъ билъ отъ много хубавъ камъкъ, то графинята поржчала да ѝ направятъ отъ него тока за коланъ. Но, когато плочкитѣ за токата на колана били готови, тя не харесала тѣхната обработка, затова ги подарила на шестгодишната си внучка, да си играе съ тѣхъ. Но и момиченцето скоро се нарадвало на тази тѣжка играчка и намислило да приготви отъ тѣхъ супа за куклитѣ си — да, мили дѣца, ни повече, ни по-малко, а супа за куклитѣ си. Вие по-добрѣ отъ мене знаете, че въ куклината супа влизатъ разни нѣща: и цвѣтя, и зърна, и чурупки, и бѣли и червени бобове. Случило се веднажъ, че внучката нѣмала моркови за супата си, и тя накълцала на